

# PARAULA I ACCIÓ

que informa  
que desvetlla  
que denuncia  
que reflexiona



Núm 12  
Gener 07

compromesa  
permanent  
configurant la vida

---

FULL INFORMATIU DEL GRUP PARAULA I ACCIO DE LA PARRÒQUIA DE POBLENOU

---

## L'Església no són els Bisbes

Des de Paraula i Acció hem decidit posicionar-nos davant el que considerem la campanya electoral dels bisbes, és a dir, la manifestació i els mítings que van fer «en defensa de la família» a Madrid, i que preparen per fer també a Barcelona. Lamentem aquestes accions de la Jerarquia i reivindiquem que L'ESGLÉSIA no són ELS BISBES:

1) Els bisbes són els màxims representants de l'Església catòlica, encapçalats pel Papa. Però cal recordar que aquests no han estat mai escollits democràticament, ni pels capellans ni pels fidels.

2) El terme *Església* sí que engloba a tothom, i cal subratllar que l'Església és molt més àmplia i plural. Hi ha moltíssims sectors progressistes a l'Església, —teòlegs, capellans i fidels—, amb visions més obertes en qüestions com ara el divorci, la reproducció assistida, l'homosexualitat, l'ús del preservatiu o el paper de la dona. També veiem molt més evangèlic el compromís social i solidari que no pas l'obsessiu adoctrinament íntim i personal que pretèn fer la Conferència Episcopal. L'Església és més àmplia i plural i ha d'esdevenir més poble i comunitat que no pas Jerarquia.

Troblem també oportú reproduir l'article **d'Antoni Bassas** amb motiu de la recent manifestació, publicada a **El Periódico el 4 de gener**:

## Aquesta no és la nostra Església

Per descomptat que defenso el dret dels bisbes espanyols de manifestarse pel que creguin oportú i a mobilitzar tantes persones com vulguin. Hi tenen tot el dret. Però som també molts els que ens sentim amb el dret d'afirmar que l'acte de diumenge passat a Madrid ens va doldre com a cristians, i que creiem que ha causat un enorme perjudici a la imatge de l'Església catòlica.

A Madrid, els bisbes van rebaixar la fe al nivell d'una ideologia, atacant un govern i demanant encobertament el vot per un partit (partit que, pregunto, en cas de tornar a governar, ¿derogarà la llei del divorci, de l'avortament o la dels matrimonis homosexuals?, ¿o recomanarà als seus dirigents i votants que no les facin servir?).

No ens molesta l'Església al carrer. Al contrari, més que la hi voldríem, però no participant del joc del poder, sinó al costat dels sense drets. En canvi, ja fa temps que ens passa que, com més parlen alguns bisbes, menys hi sentim l'Evangelí. Suposem que deu ser en coherència amb la seva ràdio. L'emissora que més hauria de treballar per la concòrdia és la que sembla més discòrdia.

En canvi, l'Església en la qual encara creiem molts cristians estima a tothom. Comprèn i acull. I somriu. No parla amb veus engolades, ni proclama apocalipsis de butxaca. És conscient dels seus errors i sap que no pot anar donant lliçons. Està més interessada a perdonar que a condemnar. I si s'enfada amb algú, és amb els hipòcrites, exactament igual que Crist a l'Evangelí. La nostra Església respecta la llibertat de la persona i ha donat i dona vides admirables, sobretot entre els que, a més a més de treballar pels pobres, han preguntat en veu alta per què hi ha pobres. No ens amaga que ser cristià és molt difícil, perquè difícil és donar-se al proïsme. Per això no pot reduir la fe a l'obediència ni al compliment d'un manual, i encara menys, a la simpatia per una opció política. La nostra Església no està obsessionada pel sexe i creu que allà on hi hagi una família que estimi i que s'estimi de debò, hi ha, també, una família cristiana.

**ANTONI BASSAS**



«Estoy estudiando Teología, a ver si entiendo a los obispos» Publicat a El País.  
Autor: El Roto